

Η συγκλονιστική ιστορία ενός μαύρου ληστού, ο



συγκλονιστική ιστορία ενός μαύρου ληστού, ο οποίος μετανόησε και μυρόβλυσε. Σε παλιότερα χρόνια ζούσε ένας μαύρος ληστής. Ήταν πανύψηλος άνδρας με φοβερό παρουσιαστικό. Λήστευε στα μέρη της Παννέφου (της Αιγύπτου) κι ήταν τόσο τρομερός, ώστε όταν μούγγριζε, πέθαινες από τον φόβο σου. Μια νύκτα όμως είδε ένα τρομακτικό όνειρο...

Ήταν, λέει, μια απέραντη πεδιάδα κι αυτός στεκόταν στην μέση. Σε μια στιγμή στρέφει το βλέμμα του και βλέπει ένα πύρινο ποταμό, που κυλούσε με πολύ θόρυβο, κι έτρωγε στο διάβα του ακόμη και το χώμα και τις πέτρες. Έκανε λίγα βήματα πιο κοντά για να δει. Μόλις όμως πλησίασε, βγήκαν τέσσερις φλόγες, τον άρπαξαν από τα μαλλιά και τον τραβούσαν να τον ρίξουν μέσα στο φλεγόμενο ποτάμι, για να τον κατακάψουν. Του φάνηκε τότε ότι την ώρα που τον έσερναν, ένα πνεύμα του είπε:

« Άθλιε, αν μετανουούσες και γινόσουν Μοναχός δεν θα μπορούσαμε να σε καταποντίσουμε εδώ μέσα».

Ξύπνησε κατατρομαγμένος.

Τον είχε καταλάβει ίλιγγος και φρίκη απ τὸ φοβερό θέαμα. Τι να σημαίνει;...

αναρωτιόταν. Και καθώς δεν μπορούσε να δώσει εξήγηση, αποφάσισε να πάει σ ένα αναχωρητή Μοναχό και να τον ρωτήσει τι είναι αυτός ο πύρινος ποταμός, που

ονειρεύτηκε.

Παρευθύς πέταξε τα ληστρικά του σύνεργα και πήρε το δρόμο που οδηγούσε στην Πάννεφο. Βάδισε κάμποσο και σε λίγο, ρίχνοντας γύρω του μια ματιά, βλέπει ένα αναχωρητικό κελλί. Πλησίασε και κτύπησε την πόρτα.

Ενας Γέροντας του άνοιξε αμέσως.

-«Καλώς ήρθες, λεβέντη! Πως και μπήκες σ αυτό τον κόπο; Μήπως σε θορύβησε ο πύρινος ποταμός και οι τέσσερις φλόγες που σε άρπαξαν να σε ρίξουν μέσα; Τι φοβερή που είναι, παιδάκι μου, η απειλή εκείνου του ποταμού! Θέλεις να γλιτώσεις από τη φρίκη του; Μετανόησε για τα ληστρικά σου κακουργήματα και γίνε Μοναχός. Τότε θα σωθείς».

Ο ληστής άκουσε εμβρόντητος τα λόγια του ασκητή. Πέφτει αμέσως στα πόδια του:

-«Λυπήσου με, τίμιε πάτερ, τον μαύρο στο σώμα και στην ψυχή», παρακάλεσε, «ελέησέ με τον άθλιο και κάνε με ο,τι σε προστάξει ο Θεός».

Με δάκρυα εξακολουθούσε να τον ικετεύει, ώσπου ο άγιος εκείνος Γέροντας τον έκειρε Μοναχό. Και αφού τον δίδαξε όλα τα καθήκοντα της μοναχικής ζωής, του άφησε το κελί του κι εκείνος αποσύρθηκε πιο βαθιά στην έρημο, για να ζήσει ανάμεσα στα θηρία...

Εκείνος λοιπόν ο μαύρος με την πολλή άσκηση έφτασε σε τέτοια μέτρα αρετής, ώστε την ώρα που προσευχόταν έμοιαζε ολόκληρος σαν πύρινος στύλος που λαμποκοπούσε. Χιλιάδες, αμέτρητοι δαίμονες ρίχνονταν εναντίον του, αλλ αυτός τους περιφρονούσε όλους. Η προσευχή του τους έκαιγε και τους αφάνιζε ολότελα.

Η σοφία του Θεού είχε καταυγάσει τον νου του. Εγραφε βιβλία κι έστελνε επιστολές στους Πατέρες της Σκήτης και σε πολλούς άλλους.

Όλους τους ωφελούσε διδάσκοντάς τους ανόθευτη και ξάστερη τήν αλήθεια του Χριστού. Και όταν ο μαύρος αυτός πέθανε, το άγιο λείψανό του ανέβλυσε πολύ μύρο, που, καθώς βεβαιώνουν όλοι στα μέρη εκείνα, θεράπευε τους δαιμονισμένους και όλους τους αρρώστους.

Βλ. Πέτρου Ιερομονάχου, Ενας Ασκητής Επίσκοπος - Άγιος Νήφων Επίσκοπος Κωνσταντιανής, έκδοσις θ', σελ. 72-73, Εκδοσις Ιεράς Μονής Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής 1987.

Πηγή: dakriametanoias.blogspot.ca